

nárok na vyšší důchod zjevně v úvaze, že péče o dvě nezaopatřené děti mladší 16 let je více na překážku její výdělečné činnosti, než péče o dítě jediné.

Nař. rozhodnutí, vykládajíc ustanovení § 17 cit. zák. jinak, je v rozporu se zákonem.

### Č. 11.346.

**Váleční poškození: Důchod invalidní spadá částkou skutečně vyplacenou do příjmu, rozhodného pro stanovení nároku na důchod ten.**

(Nález ze dne 9. června 1934 č. 17.933/32.)

Věc: Jan S. v B. proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 24. června 1924 přiznal zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Praze st-li, jenž byl uznán válečným invalidou se způsobilostí k výdělku zmenšenou o 75%, invalidní požitky celkem 2.880 Kč ročně.

Výměrem z 15. dubna 1932 vyslovil týž úřad, že st-li za rok 1931 nepřísluší invalidní důchod vůbec, za rok 1930 důchod pouze 716 Kč a za rok 1932 533.20 Kč, poněvadž příjem jeho z činnosti hospodářsky nesamostatné v rozhodných letech k tomuto opatření opravňoval. Současně předepsal st-li k náhradě 5826.20 Kč, jakožto přeběrek za dobu od 1. ledna 1930 do 30. dubna 1932.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto: — — —

Jde jen o otázku, zda žal. úřad právem vyslovil, že st-li za rok 1931 nepříslušel důchod vůbec a za rok 1932 jen důchod částečný 533 Kč 20 h, a zda právem st-li uloženo vrátiti přeplatek důchodu v době od 1. ledna 1930 do 30. dubna 1932 vyplaceného, t. j. 5.826 Kč 20 h.

Za rok 1931 nebyl st-li přiznán důchod vůbec, poněvadž příjem st-lův, který je podle § 2 odst. 4 zák. o vál. pošk. směrodatný pro rozhodnutí o nároku na důchod, převyšoval v r. 1930 součet hranice příjmové s požitky. Za rok 1932 byl přiznán jen důchod částečný, ježto příjem, do jehož dosažení měl by st-l nárok na požitky nezkrácené, převyšoval sice v r. 1931 hranici příjmovou, ale nedosahoval součtu této a požitků. Při výpočtech svých vycházel žal. úřad od toho, že st-li v roce 1929, 1930 i v roce 1931 vyplaceno bylo na důchodu po 2.808 Kč ročně, z čehož 1/2, t. j. 1.404 Kč, do příjmu započtl.

Nebrojíc proti ostatním cifrám a výpočtům v nař. rozhodnutí obsaženým, vidí stížnost nezákonnost v tom, že do příjmů st-lových započteny byly důchody (resp. 1/2 jich) skutečně mu vyplacené, tvrdíc, že mohly a měly býti započteny jen důchody nyní nař. rozhodnutím přiznané, čímž by ovšem příjem st-lův v tom kterém roce byl poklesl, a st-l měl by v roce 1931 nárok na výplatu částečného důchodu, a částečný důchod na rok 1932 přiznaný, byl by vyšší. V důsledku toho nebyl by pak ani povinen vrateti přeplatek ve výši v nař. rozhodnutí stanovené.

Stanovisko stížnosti nemá však opory v zákoně.

Podle § 2 zák. o požitcích válečných poškozců v úpravě zák. č. 79/1924, pokud se týče 93/1929 Sb., přísluší válečnému poškozcovi, jehož příjem není větší nežli 5.000 Kč, nárok na důchod, je-li však vyšší jeho příjem menší nežli součet 5.000 Kč a důchodu, jenž by jinak válečnému poškozcovi příslušel, jest mu přiznati důchod v částce doplňující tento součet. V odst. 4 téhož paragrafu stanoveno, že příjem válečného poškozence z činnosti hospodářsky nesamostatné započítává se pouze polovičkou.

Příjmem ve smyslu zákona rozumí se pak příjem, tvořící základ pro ukládání daně z příjmu, tedy příjem po odpočtu srážek přípustných zákony o daních z příjmu (od účinnosti zák. č. 76/27 Sb. daně důchodové), jak nss ustáleně judikuje a jak také stanoví vl. nař. č. 363/22 Sb. Rozhodujícím je roční příjem, docílený v kalendářním roce předcházejícím roku, v němž se jedná o přiznání neb zastavení důchodu, jak nss také opětně vyslovil, a jak také cit. vl. nař. stanoví. Podle § 7 zák. č. 76/27 Sb. zahrnuje dani podrobený důchod veškeré příjmy v penězích neb peněžité hodnotě z pozemků, budov, výdělečných podniků a zaměstnání, ze služebních poměrů a kapitálů, jakož i všechny jinaké příjmy . . . . . po odečtení přípustných srážek (§ 15). V odst. 2 a 3 stanoveno, co se za důchod dani podrobený nepokládá.

Že důchod invalidní je příjmem v penězích, je nesporno. Spadá tedy pod pojem všech jinakých příjmů, a je důchodem dani důchodové podrobeným, ježto z ní není vyňat. Spadá pod dani podrobený důchod celým obnosem skutečně zaplaceným, poněvadž ani v odst. 2 a 3 cit. paragrafu, ani v § 15 není ustanovení, že by z něho mělo se něco odpočítati, nebo že by neměl býti počítán tak, jak fakticky byl příjemci vyplacen a jak příjem jeho tvořil. Není tedy v zákoně o daních přímých nejmenší opory pro názor stížností hájený, že nikoli oněch 2.808 Kč, st-li skutečně v r. 1930 a 1931 vyplacených, nýbrž jen suma, na kterou podle zák. měl nárok, byla jeho dani podrobeným příjmem v dotýčných letech. Jestliže žal. úřad zjišťuje st-lův příjem v rozhodných letech 1930 a 1931, přihlédl k obnosu, který st-l skutečně v letech těch na důchodu invalidním dostal, nedopustil se tím žádné nezákonnosti. Jednal úplně ve shodě se zákonem, když skutečný příjem st-lův na důchodu invalidním podle § 2 odst. 4 zák. č. 142/20 Sb. polovicí započtl.

Stížnost neuvádí normy, ze které by dovoditi mohla správnost svého stanoviska, a z norem, otázkou tou se zabývajících, jak svrchu jsou uvedeny, plyne, že stížnost neprávem nař. rozhodnutí nesprávný výklad zákona vytýká.

Stížnost snaží se dovoditi z toho, že žal. úřad předepsal st-li, aby vrátil 5.826 Kč 20 h, takže prý st-l musí vrátiti více než na důchodu vybral, že způsob, jímž postupoval žal. úřad, je nezákonný a vadný. Že by st-l musel vrátiti podle nař. rozhodnutí více než fakticky obdržel, odporuje spisům a výpočtům v rozhodnutí I. stolice uvedeným, podle nichž st-l v době od 1. ledna 1930 do 30. dubna 1932 dostal na důchodu vyplaceno více než 5.826 Kč 20 h, totiž 6.552 Kč. Že část, a to převážnou část podle nař. rozhodnutí musí vrátiti, to nemění nic na faktu, že v roce

1929, 1930 a 1931 i onen příjem po 2.808 Kč měl, a na faktu, že příjem ten byl dani důchodové podrobeným důchodem, takže právem k němu úřad přihlédl.

### Č. 11.347.

**Školství:** \* Také soukromá škola pro vyučování jízdy motorovými vozidly (automobily) náleží mezi soukromé vyučovací ústavy ve smyslu § 19 nař. z 27. června 1850 čís. 309 ř. z.

(Nález ze dne 11. června 1934 č. 12.818/32.)

**Prejudikatura:** srov. Boh. A 10.389/33.

**Věc:** Stanislav V. v J. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek čís. nař. č. 309/1850 ř. z.

**Výrok:** Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

**Důvody:** Dne 8. října 1931 učinila četnická stanice v J. u okr. úřadu v Jindř. Hradci udání na obchodníka Stanislava V. v J. z toho důvodu, že vyučil v posledních dvou letech své dělníky Jaroslava H., Antonína D. a Karla J. v řízení jízdních silostrojů, ač k takovému vyučování neměl úředního oprávnění. V udání je poznamenáno, že Stanislav V. při výslechu doznal, že jmenované osoby učil řídit silostroje, že to však neprováděl po živnostensku, nýbrž nahodile a ojediněle i bezplatně. Při protokolárním výslechu, který na dožádání okr. úřadu proveden byl městským úřadem v J., prohlásil V., že skutečně H. a D. v řízení silostrojů učil, popřel však, že by tak byl činil u J.

Výměrem okr. úřadu v Jindř. Hradci ze 16. ledna 1932 byl V. odsouzen pro přestupek § 16 nař. č. 309/1850 ř. z., protože v poslední době vyučil své dělníky H., D. a J. řízení jízdních silostrojů, aniž mohl prokázati, že nabyt k soukromému vyučování jízdy motorovými vozidly předepsaného oprávnění od zem. úřadu, podle min. nař. č. 198/1857 ř. z. k pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti k vězení 10 dnů.

V odvolání uváděl V., že naučil pouze své zaměstnance prakticky ovládati řízení a mechanismus motorového vozidla, že neprovozuje však ani po živnostensku, ani jinak soukromého vyučování jízdy motorovými vozidly. V jeho případě šlo pouze o to, aby jeho zaměstnanci byli zdo-konaleni ve všestranné živnosti strojnické, nikoliv však o vyučení v jízdě, a to ani z ochoty.

Nař. výměrem nebylo odvolání st-lovu vyhověno z důvodů výměru okr. úřadu, při čemž je v potvrzení tohoto výměru uvedeno, že st-l byl odsouzen v případě nedobytnosti uložené pokuty k vězení v trvání tří dnů a přestupek jemu za vinu kladený je označen jako přestupek nař. č. 309/1850 ř. z. bez bližšího udání předpisu tohoto nařízení.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podaná k nss-u vytýká, že rozhodnutí je stíženo nezákonností a vadností řízení.

Na prvním místě bylo se nss-u zabývatí námitkou stížnosti, že nař. č. 309/1850 ř. z. nemá vůbec na mysli soukromé vyučování jízdy mo-